

Legiunea lui Lilith

Cartea a treia



Clăbuc

2

Durerea tăcerii

Iunie 28, 2015 — Chalon-en-Champagne

— *Hei, așteaptă-mă! strigă Satrina. Ce se întâmplă?*

Cedă din cauza oboselii și a rochiei care îi bloca picioarele din a face pași mai mari și se opri. Respira sacadat, plămânii cerșind disperati oxigen.

Amélie se întoarse furioasă spre ea. Părea deranjată de prezența ei acolo. Când își va învăța lecția să nu mai intervină peste tot? Oare la asta se referise *Marele Arcan Arbivar Cognitio* când îi spusese că rolul ei este de a-și salva prietenii? Dar Amélie nu era prietena ei. Nu încă.

— Vreau să te ajut, dar trebuie să-mi spui despre ce este vorba. Satrina păru să își mai revină.

Amélie se uită lung, apoi își coborî privirea și expiră, semn că se decise să vorbească despre îngrijorarea ei.

— Este vorba de Lorenne. Nu a ajuns la botez și mă gândesc să nu fi pățit ceva.

— Poate e trafic. S-a mutat din oraș și este ceva de mers.

— Noi nu circulăm cu transport public. Plus că există o persoană în Le Plessis-Trévisse pentru a o transporta printr-o *Malgisa*.

Satrina se aproprie câțiva pași.

— Putem să mergem după ea! O să facem noi o *Malgisa* și vedem ce se întâmplă cu adevărat. Întinse mâna spre umărul ei, dar Amélie se retrase.

— De ce tu și prietenii tăi sunteți atât de băgăcioși și faceți pe prietenioșii? Satrina se uită mirată. Așa a fost și Caleb de când



a venit. E tot după Eduard. L-a mai și enervat aducându-i flori când a fost spitalizat.

Caleb să aducă flori? Unui băiat? Satrina rămăsese de-a dreptul surprinsă. Bănuise că între el și Andrzej era ceva, dar Eduard Roy? Următoarea misiune era de a afla ce se petrecea cu prietenul ei, care nici nu îi acordase atenție de când se regăsiseră.

— Voiam doar să te ajut. Nu asta este regula de aur a Renăscuților? Satrina își forță norocul de data aceasta.

— E complicat! zise Amélie, apoi se sprijini de un perete. Ai experiență în folosirea Pietroasei?

Satrina pufni.

— Nici nu ai idee! O luă de mână și porniră relaxate. Și spune-mi când a început povestea voastră de dragoste.



După ce analiză fiecare persoană în parte — atmosfera fiind plicisitoare — Eduard Roy, îmbrăcat complet în alb și al naibi de sexy, se poziționează deasupra micului bazin cu apă.

— Începe!

Dantelon încercă să pară entuziasmat, chinuindu-se să stea locului.

— Ce mă bucur! o zise Cornelia ca pentru ea.

Se uită peste umăr și o miră faptul că Celia nu era în compania Satrinei, dar și Amélie cu Lorenne lipseau. Asta era bizar.

— În numele Domnului, vă rog să vă ridicați în picioare! Spuse Eduard și ridică mâinile.

Toată lumea se ridică în picioare, arătând ca niște statui identice: îmbrăcați în alb, stând drepți și cu mâinile împreunate. Pentru o clipă, privirea se blocă asupra lui Eduard, fiind furată de imaginea bărbatului pe care îl cunoscuse acum mulți ani de zile. Atunci pe când era *Cornelia*.

— Astăzi este o zi mare, o zi în care noi vom primi protecție din partea Celui de Sus. O zi în care legământul făcut, va fi pe vecie. Din păcate *Arbigonul* nu se va alătura nouă, dar ne-a transmis toate binecuvântările.

— Frate, sunt atât de curios cine e tipul acela, șeful, zise Dantelon.

— Potolește-te! îi spuse Ethan, printre dinți.

Cornelia se uită la băiat, în timp ce Eduard sporovăia despre cum va decurge ceremonia și cum trebuiau să se comporte la apariția celor 3 Îngeri.

Cei 3 Îngeri?

Timp de câteva secunde, Cornelia îngheță locului. Vestea veni ca o lovitură în stomac. Dacă stătea acolo la apariția îngerilor, ar fi putut însemna demascarea ei. Ceea ce nu era deloc bine.

— Ridicați Spiralele și Pietroasele! dădu Eduard comanda. Îndreptați-le spre bazin și eliberați toată energia prin ele.

Mulțimea ascultă comanda și toți făcură așa cum li se ceruse.

— Nu ai Spiralata? întrebă Dantelon.

Cornelia nu îi acordă atenție. Un gol în stomac își făcu prezența.

— *Ceva se întâmplă!* se auzi vocea lui Caleb. *Simt ca și cum ceva mă atrage spre necunoscut.*

— *Trebuie să mă ajuți, Caleb! Altfel vom fi pierduți amândoi.*

Cornelia se uită prin sală și își intersectă privirea cu a Aurorei, care se uita nedumerită, apoi cu a Celiei. Se strecură printre ceilalți, până ajunse la ea.

— Caleb, ești bine?

Golul din stomac se simțea și mai puternic.

— Nu este treaba ta, i-o trânti Cornelia. Unde este Satrina?

— A ieșit după Amélie, dar nu s-a întors. NU s-a întors? O să o încaseze fata asta. Haide, te acopăr eu.

Cornelia îi mulțumi cu o mișcare de cap, și se repezi spre porțile Catedralei, dar se opri.

Un vârtej puternic îmbracă locul, ridicând apa din bazin deasupra capetelor lor. Din vârtejul de apă ieșiră trei toiege care aveau în vârf câte un diamante, fiecare de o culoare diferită.

S-a dus cu noi, Caleb.

Apa care plutea deasupra se transforma în picuri de ploaie care cădeau peste cei din încăpere, asemenea unei ploii torențiale.



La fiecare atingere cu picurii, din corpurile oamenilor ieșeau aburi. Câțiva picuri îi atinseseră pielea Corneliei, dar pe ea o ardeau. Începu să strige de durere, dar nimeni nu păru să audă țipetele ei.

Se lăsă în cădere, durerea fiind insuportabilă. Se târî până la porți, dar puterea îi ceda cu fiecare mișcare. Cei prezenți începură să se roage la unison, într-o limbă comună. Enochiana.

Toiegele se lumina ră puternic, dar mai înainte ca lumina să se reverse peste picurii de ploaie, se auzi un cor.

— Acceptați ca viața voastră să fie în mâinile Celui PreaÎnalt? Corul de voci al participanților rosti da.

— Credeți că *El* este puterea și măreția?

Da.

— Sunteți botezați în numele Tatălui, și al Fiului și al...

Cornelia închise ochii resemnată și se lăsă pe podeaua de marmură.

Îmi pare rău Caleb! Îmi pare rău, Eduard! Iartă-mă!



Le Plessis-Tréville

Adierea ușoară se strecura pe sub hainele albe, trezind-o din lumea ei. O lume în care se auzeau doar voci care rosteau numele prietenului ei Eduard. Nu mai văzuse până acum *Aserviți*, doar auzise despre ei. Dar aceștia nu arătau în totalitate ca în descrierea lui Victor.

— Damnații trec printr-un proces lent de preschimbare, dar vizibil. Mai întâi prind forma lor, se cocârjesc, ca și când se adună în propria lor ființă, apoi, încetul cu încetul, își pierd rațiunea și trăiesc doar pe bază de instincte. Pot să vorbească, iar când își pierd și această capacitate, nici nu îi mai poți considera oameni.

Asta le spusese Victor acum mult timp în urmă, chiar la început, când ea ajunsese în familia Renăscuților.

Făcu câțiva pași în spate, privind-și casa și calculând cât timp i-ar trebui să fugă până acolo și să ceară ajutor. Se gândise și la varianta să strige, dar era la o distanță considerabilă pentru

a putea fi auzită.

— *Ai grijă la monștri!*

Oare fratele ei să fi făcut asta? Dar de ce? De ce ar chema *Aserviții* pentru a-i face rău?

Disperarea își făcu simțită prezența, dar creaturile nu păreau că ar vrea să o atace. Ci să îi ceară ceva.

— Eduard este prietenul meu, le zise ea. Nu îi faceți rău! Vocea începu să îi tremure.

La pronunția numelui lui Eduard, una dintre creaturi își lăsă capul într-o parte.

— *Fiu...*

Glasul hârâitor al creaturii fu astupat de un zgomot. Un vânt puternic se interpușe între ea și cele două ființe. O gaură se formă și din ea ieșiră două personaje. Persoane pe care ea le cunoștea. Sentimentul de siguranță se instalează rapid în sufletul ei.

— Lăsați-mi prietena în pace, diavoli ce sunteți! Amélie strigă și ridică, asemenea unui luptător profesionist, Spirala și o întrepătrunde spre *Aserviți*.

— Ame, nu! Urlă Lorene și se năpusti peste cealaltă față.

— *Igni!* Rosti Amélie, iar semnul în formă de flacără de pe Spirala luminează și se îndreaptă spre *Aserviți*.

O bilă de foc se formă din zbor și îi rată. Creaturile săriră, cu o forță mare, în părți diferite. Una dintre ele ajunsese pe o ramură, iar cealaltă aproape de Satrina.

Doar în acel moment o observă pe sora lui Dantelon. Satrina tresări și se aplecă, dar creatura se sprijini pe spate în mâini și cu picioarele o împinse pe față. Trupul ei lovi cu putere un trunchi de copac, leșinând.

— Ia-o pe Satrina și fugi în casă, îi ordonă Amélie.

Un fior de furie o cuprinse pe Lorene. Era furioasă pe prietena ei.

— Du-te odată! Ce mai aștepti? Amélie folosi de data aceasta însemnarea *Heliotrop* pe creatura care o rănisese pe Satrina. Nu știu cât îl va ține.

În acel moment, Lorene reveni cu picioarele pe pământ și



fugi spre Satrina, ridicând-o cu greu și începui să se târască spre casă. Înainte să intre în casă, se uită înapoi spre Amélie cum sălta de colo-n colo, ferindu-se de creaturile furioase. Și așa era și ea și nu avea să lase situația așa.

Apoi intră.



— Ma fille!³

Vocea de femeia se auzea cu ecou și sacadată. O mână fină la atingere, dar fermă, îi apucă umărul și mâna, ajutând-o să se așeze. Când simți corpul atingând suprafața moale, durerea se accentuă. Oasele păreau că-i fuseseră rupte, iar capul îi zvâcnea.

Fata... Lorenne, îi adusese un pahar cu apă. Abia reuși să ia câteva înghițituri. Ușor ușor, simți cum prinde viață, dar corpul îi era încă slăbit. Închise ochii pentru a-și aduna toate puterile, în timp ce pe fundal se auzeau Lorenne și femeia. Forfota produsă de cele două dispăru, semn că femeile plecaseră din încăpere. Liniștea era atât de plăcută, iar pielea răsfățată de atingeri suave.

— C-cine ești? Întrebă ea speriată și tresări.

Șocul fu provocat de imaginea unui băiat cu chip angelic — părul blond și creț, ochii de un albastru intens și cu un zâmbet care fermeca pe oricine îl privea. Degetele lui se aflau pe brațul ei. *Deci tu m-ai mângâiat, nu mi-am imaginat.*

— Nu am vrut să te sperii, zise băiatul cu glasul duios. Cum te simți? Pari ca și când te-ai accidentat. Sper că sora mea nu te-a pus să faceți jocurile ei copilărești.

Satrina se ridică în picioare, cu toate că se aștepta ca din clipă în clipă să îi cedeze membrele, și își aranjă rochia deloc albă, ci acum plină de noroi și iarbă.

— Lorenne este o fată de nota zece, îl asigură Satrina. Noi...

— Interesantă vestimentație aveți, remarcă el sceptic. V-a cerut de la școală să vă îmbrăcați toți în alb?

La asta nu se așteptase. Uitase complet de felul în care arăta. Îl privi intens, căutând în ochii lui răspunsul farmecului său. Apa-

3. În traducere în lb. română *Fiiu mea!*



riția lui Lorenne și a doamnei — cu siguranță era mama lor — o făcu să se mai liniștească.

— Lorenne, o să întârziem la școală.

— Hă? Întrebă ea debusolată.

Fratele și mama ei o priviră pe Lorenne suspicioși.

— A, da... noi avem un spectacol de pregătit.

— Lorenne, vorbi femeia, nu ne-ai spus că urmează să apari într-un spectacol. Mai ales în timpul vacanței.

Am încurcat-o!

— Îl pregătim pentru începerea anului școlar, doamnă Dumont!

— Mathilde Dumont!

Femeia întinse mâna politicoasă.

— Sunt o neatentă! Am uitat să mă prezint! Pe fiica mea o știi deja, zise ea degajată. Acesta este fiul meu mai mare, Jaques!

De data aceasta vocea femeii avu o ușoară rețineră, un soi de teamă atunci când își prezentă fiul.

— Încântată!

— Plăcerea este de partea mea, mademoiselle...

— Sabrina! Sări repede Lorenne!

Toți cei prezenți se uitară mirați la manifestarea ciudată a Lorennei. Dar Satrina înțelesese. O acoperise de familia ei, semn că *Arbigonul*, cine o mai fi și el, și Eduard, îi intuiseră foarte bine pe membrii Renăscuților.

În momentul în care simțise că situația este sub control și erau pe punctual să plece, ușa de la intrarea locuinței se deschise cu o izbitoră, iar în prag stătea Amélie, respirând ca după un maraton. Hainele îi erau pe jumătate lipsă, iar jumătatea rămasă, plină de sânge și murdărie. La fel cum îi era tot corpul, pătat de culorile victoriei. Cu o voce fermă, spuse clar:

— Plecăm acum!



— *Unde-i nenorocitul ăla de Marek când ai nevoie de el?*

Mersul până în brutăria Le Petit Jarden se lăsase cu privirile



mirate ale trecătorilor. Nici nu era de mirare. Nu avea nimeni ocazia să vadă în fiecare zi un băiat, în haine albe, plin de arsuri pe piele, urlând și fugind prin oraș în toiul zilei. Se bucură când găsi brutăria deschisă și fără oameni. Doar Claude, prietenul lui Eduard se afla acolo. Acesta ieși din camera pentru coacerea produselor de patiserie, cu zâmbetul pe față. Zâmbet care îi pieri când îl văzu pe așa-zisul Caleb în starea aceea.

— Qu'est-ce qui t'arrive mon ami? Tu vas bien?⁴ întrebă Claude. Îl privi lung în timp ce își ștergea mâinile mecanic, de o bucată de material.

— Da, sunt bine, răspunse ea fără niciun chef de a conversa. Își trase mânecile, pentru a-și acoperi pielea afectată de apa sfințită, dar Claude văzu totul. Acesta o servi cu o ceașcă de ceai, apoi se așeză pe blatul din față.

— Vrei să vorbim? Claude păru sincer în întrebarea adresată.

Cornelia îi aruncă o privire urăcioasă și ieși din brutărie lăsându-l pe Claude să strige după ea. Aproape că se simți prost că se comportase așa cu prietenul cel mai bun al lui Eduard. Iar dacă acesta ar fi aflat...

Se întoarse din drum și se opri în fața brutăriei.

— Ai încercat vreodată să îți ceri scuze cuiva, dar să nu poți? Să simți că deși creierul îți dă comanda, glasul tău refuză să spună acele cuvinte?

Claude se încruntă, dar reacția lui fu una mai mult de confuzie.

— Cred că toți trecem prin asta. Și mai cred că încă ești prea tânăr să poți înțelege cum funcționează acest proces la un adult. Când ești tânăr, faci și spui multe, deoarece nu ai percepția reală asupra consecințelor. E un soi de inocență. Dar când ești adult, după ce ai acumulat experiențe, de cele mai multe ori proaste, ești mai temător. Ți-e frică de reacția celuilalt. Ți-e frică să nu îl pierzi.

Se priviă preț de câteva secunde, apoi Cornelia făcu un gest de salut și plecă, dar mult mai calmă. Nu pentru că avusese vreo revelație, ci pentru a nu lăsa o impresie proastă. Nu trebuia să îi

4. În traducere în lb. română *Ce ai pățit prietene? Ești bine?*



dea motive, directe sau indirect, lui Eduard să o urască.

Ajunse pe Rue des Lombards, iar strada era îmbrăcată în fofote și voci, care mai de care mai puternice, încercând să se acopere unele pe celelalte. Grăbi pasul, având sentimentul că agitația era legată de ea, dar își păstră calmul.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea pe Andrei.

Băiatul cu ochi albaștri o privi urât.

— Mai bine te-ai duce, frate, acolo și le-ai spune lor.

Cornelia se blocă. Ce să le spună? Și *cum* să le spună, dacă aveau să o întrebe despre ce credea ea. O văzu pe Aurora, care încerca să-i calmeze pe suedezi, iar în același timp, Ethan și Cella pe Dantelon. Băiatul se perinda agitat, vorbind despre nedreptate și că „își bagă picioarele”.

— Ce se întâmplă?

Toți cei de acolo se opriră. Cornelia își plimbă ochii de la unul la celălalt, având impresia că urmau să se năspustească asupra ei.

— Caleb, trebuie să vii cu mine, te rog! Aurora îi făcu un semn spre intrare, dar Dantelon sări în față.

— Din cauza ta, sora mea și alte două fete nu au mai fost botezate. Ți se pare normal? Mie nu!

Asta era culmea. Ce legătură avea ea cu Satrina și cum de nu fusese botezată?

— Nu știu despre ce vorbești, dar ai face bine să te dai din calea mea.

— Atfel ce? întrebă băiatul.

Toți stăteau muți, așteptând ca unul dintre ei să dea prima lovitură. Sângele îi încălzi tot corpul, având o dorință nebună să-i tragă un pumn în față.

— Dantelon, treci! îi spuse Ethan și îl luă de braț. Băiatul nu se opuse, dar se uită lung după ea. Privire care îi transmisese că lucrurile nu aveau să rămână așa.

— Caleb, ce ai pățit la mâini? întrebă Celia.

Aurora ridică mâna, pentru a se face văzută, iar Cornelia plecă fără să răspundă. Când intră în catedrală, locul păru ca neatins. Fără urmă de apă, oameni sau bănci deranjate. Nici nu realiză



când ajunsese în biroul lui Victor.

Mare îi fu mirarea să îl vadă pe Victor Roya într-o robă asemănătoare magilor, dar aceasta era complet albă. Nu îl avantaja deloc, el fiind mic de înălțime. Eduard era în stânga acestuia, îmbrăcat în costumul de luptă și jucându-se cu o baionetă. Duse mâna la unul dintre buzunarele centurii și scoase câteva bile explosive pe care le numără și le puse înapoi. Ea îl ținti cu privirea, dar acesta nu îi răspunse. Absența acestuia o măcina. O făcu să se simtă respinsă, dar înțelese. El îl vedea pe Caleb, băiatul problematic, nu pe Cornelia. Aurora se rezemă de ușă. În încăpere se mai aflau și Lorene și Amélie, stând separate, cu capetele plecate.

Victor se ridică din jilțul său și făcu câteva ture prin fața lui Eduard.

Își aminti de toate dațile când fusese în această încăpere și niciodată nu fusese cu alt status în afară de cel de inculpat.

— Tinere Caleb Rus, începu Victor să vorbească pe un ton scăzut, dar ferm. Îmi permiți să te întreb unde ai fost pe durata botezului? Se opri cu fața spre ea, dar nu așteptă răspunsul. De ce arăți ca după un război? Cunoști regulile cultului nostru. Reguli care trebuie respectate, pentru a face parte din el. Altminteri...

Ce ar fi putut să răspundă? Ce să le spună pentru a nu se da de gol, dar să fie crezută? Pentru ei, Caleb nu mai avea niciun cuvânt. Nu era de încredere.

— *Vom trece și peste asta!* Se auzi o voce. *Nu uita de scopul tău, Cornelia. Și nici de al meu.*

— Este... greu de spus, vorbi ea. Când *Îngerii* au început ritualul am simțit că ceva nu funcționează, așa că am ieșit afară pentru a lua o gură de aer. Dar intenționez să revin pentru ritual. Avansă până ajunsese la una dintre mese și își puse mâinile pe ea, ca sprijin.

— Puteai să ceri ajutorul cuiva, strigă Victor! Ai idee cât ne-a costat actul tău imatur? *Îngerii* și-au anulat angajamentul de a ne apăra de Sfat și de magi. Acum nu ne mai protejează nimeni. Suntem lăsați naibii.

Aurora își ridică privirea, iar Lorene și Amélie se uitară cu coada ochiului spre Victor. Nu se așteptaseră ca acesta să vorbească așa.

— Sunteți niște imaturi, toți! Voi două, le arătă Victor cu degetul pe Amélie și Lorene. Unde ați fost? Hm? Vă lăsați ademenite de comportamentul needucat al tânărului Rus? Atât v-a ținut disciplina oferită în toți acești ani?

— Ne pare rău, zise Amélie, iar de data asta își luă o postură mai fermă. Nu am vrut să stricăm ritualul, dar Lorene nu mai apărea și m-am gândit să dau o fugă pentru a mă asigura.

Victor rămase în același loc de când vorbise cu Cornelia.

— Nu vi se pare că voi două aveți cam *prea* multă grijă una de cealaltă?

— Nu! răspuse Amélie. Am fost educate să ne apărăm și să fim cu ochii în patru. Mai ales că ea nu este încă ifrită. Nu se poate apăra. Un exemplu a fost acesta.

— Despre ce vorbești? întrebă Victor, păstrând încă tonul autoritar.

— Despre un atac la conacul familiei Dumont. Lorene se grăbea să vină spre ritualul acesta stupid, când doi *Aserviți* au așteptat-o în curte. Iar eu și Satrina am ajuns la fix pentru a o salva. Dar Satrina a fost lovită de unul dintre ei. Aurora ne-a ajutat să o ducem la infirmerie.

Victor își schimbă expresia feței când auzi numele Satrinei. Ceea ce îi dădu de bănuț Corneliei.

— Știi și nu mi-ai spus nimic? i se adresa bărbatul Aurorei.

— Am așteptat să ne strângem cu toții aici, domnule. Aurora avea vocea tremurată. Voiam să nu vă speriați. Dar da, este în salon, iar starea ei este una bună.

Victor își strânse buzele, iar maxilarul i se mișcă ritmat.

— Dar mai este ceva, interveni Lorene. *Aserviții* nu erau acolo pentru a se lupta. Cel puțin asta am dedus eu. Întrebau de o persoană.

Un val de șușoteli, despre faptul că acele ființe puteau vorbi, se porni în încăpere.



— Despre cine? se auzi Eduard pentru prima dată.

Cornelia îl ținti, sperând ca acesta să se uite spre ea și să îi spună, doar din contactul vizual, că trebuie să aibă încredere în ea, în *Caleb*.

— Despre tine, îi răspunse Lorenne.

Toți încremeniseră, inclusiv Eduard. La asta nu se așteptase. Trimiterea acelor monștri era un plan al Sfatului, gândi Cornelia. Așa se întâmplase și cu ea. Din cauza lor, ea *murise*.

— Discuția se oprește aici, rupse Victor tăcerea. Începând de mâine lucrurile vor sta diferit. Aurora, de la tine am alte pretenții, dar nu te pot lăsa nepedepsită fiindcă nu m-ai anunțat despre starea fi...

Cornelia se simți privită de Victor, semn că ea nu trebuia să afle un amănunt.

— ... despre starea Satrinei. Vei ține mai multe ore de curs. Iar cursul va avea și lecții de bună purtare și ascultare. Tu, fiule, vei ține antrenamentele cu cei care au trecut de ritual.

Eduard nu spuse nimic și ieși din cameră. Își puse baioneta în teacă. Trecu pe lângă Cornelia, dar fără să îi acorde atenție. Iar asta o enervă.

— Voi ceilalți, Amélie, Lorenne, Satrina, Dantelon și Caleb, veți avea antrenamente diferite. Antrenamente mirene, cu profesorul Cristian Barbon. Iar el o să mă anunțe de fiecare gest al vostru. La trei abateri, veți zbura de aici. Liberi.

Aurora deschise ușa, iar Lorenne și Amélie ieșiră ca fulgerul, fiecare luând direcții diferite. Aurora ieși și ea, iar Cornelia rămasese ultima. Se opri în pragul ușii, când Victor vorbi.

— Nu știu ce cauți tu cu adevărat aici, dar atât îți spun: o mișcare greșită și îți tai capul fără regrete.